

Na str. 3 zamieszczamy dalszy ciąg
tez Wydziału Propagandy i Agitacji KCKPZR i Instytutu
Marksa—Engelsa—Lenina—Stalina przy KC KPZR:
**PIĘCDZIESIAT LAT
KOMUNISTYCZNEJ PARTII
ZWIĄZKU RADZIECKIEGO**
(1903—1953)

Wielkie zwycięstwo sił pokoju

Rozejm w Korei podpisany

Po 3 latach i 33 dniach przerwano działania wojenne

Londyn 27. 7.
Jak podaje agencja Reutera 27 lipca o godz. 2.00 naszego czasu podpisane zostało w Panmunjongu porozumienie rozejmowe kładące kres działaniom wojennym w Korei, które trwały 3 lata i 33 dni.

Po 3 latach i 33 dniach działań wojennych w Korei podpisano rozejm. Na całej długości frontu koreańskiego zamilkły armaty. Przestały się wznosić w powietrze śmiercionośne bomby. Naród koreański spędził pierwszą od przeszło 3 lat spokojną noc, której nie zagłuszył huk bomb. Chłop koreański po raz pierwszy od przeszło 3 lat mógł wyjść w pole bez obawy o życie. Robotnik udał się do fabryki, zdając sobie sprawę, że nareszcie pracy jego nie przerwie ryk syren alarmowych. Matka koreańska po raz pierwszy od tylu lat mogła ze spokojem pozostawić dziecko w domu, nie obawiając się, że po powrocie zastanie ruiny, a w nich pogrzebane dziecko.

3 lata i 33 dni trwała bohaterska, budząca podziw całego świata walka męznego ludu koreańskiego, który wspomagany przez ochotników chińskich, nie dał się straszyć przez amerykańskich piratów powietrznych, przez napalm, gaz czy broń bakteriologiczną. 3 lata i 33 dni na froncie i na zapleczu patriotów koreańskich bronił swej wolności. Tam, w dalekiej Korei, pokazywali światu, że naród wolny nie da się ujarzmić, że tkwią w nim nieprzebrane siły, o które musi się rozbić każda agresja. I dziś po 3 latach agresorzy muszą stwierdzić, że mimo uruchomienia całej techniki wojennej znajdują się w tym samym mniej więcej miejscu, co w dniu agresji.

Inaczej wyobrażali sobie najeźdźcy amerykańscy przebieg tej wojny, gdy 25 czerwca 1950 roku dali sygnał do napadów na Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną. Spodziewali się, że uda im się rzucić na kolana naród koreański, zająć cały kraj, zdobyć przyczółek do rozszerzenia agresji przeciwko Chinom Ludowym i na cały świat. Rychło jednak mogli się przekonać, że cała ludzkość najwyższą nienawiścią darzy najeźdźców, najwyższą czcią otacza bohaterski naród koreański, który podjął walkę przeciwko agresorom w obronie wolności i pokoju. I mogli się przekonać, że w tym samym dniu, w którym napadli na Koreańską Republikę Ludowo-Demokratyczną, rozpoczęła się gigantyczna walka całego obozu pokoju i demokracji, walka prowadzona pod przewodnictwem Związku Radzieckiego, walka w obronie Korei, w obronie pokoju. Ta walka zmusiła agresorów do wyrażenia zgody na rokowania.

Rokowania rozejmowe rozpoczęły się przed przeszło dwoma laty z inicjatywy przedstawicieli ZSRR w ONZ. Trwały tak długo, gdyż strona amerykańska dokładała wszelkich starań, by rokowania te stoperdować, by je przewlec, by w miejsce porozumienia rozejmowego nastąpił dyktat amerykański. Plany te spaliły na panewce. Nieustraszone wysiłki strony koreańskiej i chińskiej, cierpliwość i żelazna konsekwencja, z jaką strona ludowa dążyła do rozejmu, odniosły zwycięstwo. Rozejm został podpisany.

Osiągnięcie tego porozumienia jest zwycięstwem sił pokoju, jest ono potwierdzeniem głębokiej słuszności prawdy głoszonej przez radziecką politykę, że nie ma takiej sprawy spornej lub nieuregulowanej, której nie można byłoby rozwiązać w drodze wzajemnego porozumienia pomiędzy zainteresowanymi stronami. Rozejm w Korei to rezultat potężnej inicjatywy pokojowej Związku Radzieckiego, która zmobilizowała miliony ludzi różnych ras, narodowości i przekonań do zdecydowanej akcji, zmierzającej do osiągnięcia odprężenia w sytuacji międzynarodowej.

Rozejm w Korei to wielkie zwycięstwo. Idel rokowań, to wstępny krok na drodze do pokojowego uregulowania całokształtu problemu koreańskiego, jednego z najbardziej palących problemów międzynarodowych. Naród polski, który przeżył okropność ostatniej wojny, z głęboką radością przyjął wiadomość o podpisaniu rozejmu w Korei, widząc w tym wielkie zwycięstwo sił pokoju całego świata, a w tym również swoje zwycięstwo. Polska nie szczędziła wysiłków, by położyć kres wojnie w Korei, by przyspieszone zostało zawarcie rozejmu. Na forum organizacji Narodów Zjednoczonych z ust przedstawicieli Polski niejednokrotnie padły słowa, nawołujące do jak najszybszego pokojowego uregulowania sprawy koreańskiej, padły słowa wskazujące drogę do osiągnięcia tego celu. Nie było inicjatywy zmierzającej do położenia kresu wojnie w Korei, do której by naród polski nie przyczynił się, i dziś naród nasz, podobnie jak wszyscy inni narody, czujnie będzie śledził bieg wydarzeń w Korei, zdając sobie sprawę, że walka o pokojowe rozwiązanie sprawy koreańskiej trwa i w tej walce mogą być jeszcze wielkie przeszkody do przezwyciężenia.

Wypadki ostatnich tygodni wyraźnie świadczą o gwałtownej aktywizacji reakcyjnych sił imperialistycznych, o wzmaganiu się rozmaitych prowokacji, awantur i aktów dywersji przeciwko obozowi pokoju. Świadcza o tym, że najbardziej awanturnicze koła imperialistyczne w obawie przed „groźbą pokoju” nie cofają się przed niczym, byleby nie dopuścić do odprężenia w sytuacji międzynarodowej. Nie ulega wątpliwości, że siły te będą starały się również w sprawie koreańskiej nadal brudzić, nadal jątrzyć, nadal kluczyć i sabotować.

Dlatego też narody ani na chwilę nie mogą dopuścić do wytworzenia się nastrojów beztroski i samouspokojenia, ani na chwilę nie mogą osłabić swych wysiłków i swej czujności. Sprawa pokojowego współistnienia dwóch systemów, sprawa pokojowej ich rywalizacji, której orendnikiem jest potężne mocarstwo socjalistyczne — Związek Radziecki, odnosi wielkie sukcesy. Ale droga do całkowitego jej zwycięstwa jest trudna i długa. Od postawy narodów zależy jej zwycięstwo tak, jak od postawy narodów zależy odprężenie do podpisania rozejmu, a obecnie do pełnego uregulowania w drodze rokowań problemu koreańskiego.

ROZKAZ Marszałka Kim Ir Sena i gen. Peng Teh-huai'a

Jak donosi Agencja Nowych Chin, dowódca naczelny koreańskiej armii ludowej marszałek Kim Ir Sen i dowódca chińskich ochotników ludowych generał Peng Teh-huai wydadli 27 bm. w związku z rozejmem następujący rozkaz do koreańskiej armii ludowej i chińskich ochotników ludowych:

Towarzysze z koreańskiej armii ludowej i towarzysze z oddziałów chińskich ochotników ludowych!

Koreańska armia ludowa i oddziały chińskich ochotników ludowych, po trzech latach bohaterskiej walki przeciwko agresji i w obronie pokoju oraz po dwuletnich wytrwałych rokowaniach rozejmowych o pokojowe rozwiązanie kwestii koreańskiej, odniosły chlubne zwycięstwo doprowadzając do rozejmu w Korei i podpisując porozumienie rozejmowe z dowództwem wojsk NZ.

Podpisanie porozumienia rozejmowego stanowi pierwszy krok w kierunku uregulowania w drodze pokojowej kwestii koreańskiej i jest dzięki temu wkładem w dzieło pokoju na Dalekim Wschodzie i na całym świecie. Zostało ono gorąco poparte przez narody koreański i chiński i przepełniło radością serca miłujących pokój ludzi na całym świecie. Jednakże po stronie dowództwa wojsk NZ są jeszcze pewne wojownicze elementy, w szczególności kłódkę Li Syn Mana, które są wielce niezadowolone z powodu dojdęcia do skutku rozejmu w Korei i wobec tego przeciwstawiają się zdecydowanie podpisaniu porozumienia rozejmowego. Dlatego też wszyscy towarzysze z koreańskiej armii ludowej i oddziałów chińskich ochotników ludowych muszą wzmocnić czujność.

Z chwilą gdy porozumienie rozejmowe zacznie wchodzić w życie, obowiązujące będą następujące rozkazy wydane przez nas, by zapewnić ściśle wykonanie rozejmu w Korei i zapobiec jakimkolwiek naruszeniom go oraz by utrwalić zwolnienie konferencji politycznej w sprawie pokojowego rozwiązania kwestii koreańskiej:

1. Cały personel sił lądowych, powietrznych i morskich koreańskiej armii ludowej i oddziałów chińskich ochotników ludowych, jak również jednostki ochrony wybrzeża, zaprzestają całkowicie ognia wzdłuż całego frontu, począwszy od godziny 22.00 dnia 27 lipca 1953 r., tj. w 12 godzin po podpisaniu porozumienia rozejmowego; w ciągu zaś 72 godzin po godzinie 22.00 dnia 27 lipca 1953 r. tj. w ciągu 72 godzin po wejściu w życie porozumienia rozejmowego, powinny one cofnąć się o 2 km wzdłuż całego frontu od wojskowej linii demarkacyjnej podanej do wiadomości publicznej przez obie strony i nie powinny ani o krok posunąć się ponownie w głąb strefy zdemilitaryzowanej.

2. Cały personel sił lądowych, powietrznych i morskich koreańskiej armii ludowej i oddziałów chińskich ochotników ludowych, jak również jednostki ochrony wybrzeża, powinny zachować wysoką czujność, mocno utrzymać swe pozycje i śledzić wszelkie akty agresji i naruszania porozumienia ze strony przeciwniej.

3. Cały personel koreańskiej armii ludowej i oddziałów chińskich ochotników ludowych powinien powitać życzliwie, ochraniać i gorliwie wspomagać w pracy personel wojskowej komisji rozejmowej i przydzielone do niej połączone grupy obserwatorów, personel komisji państw neutralnych oraz personel połączonych ekip Czerwonego Krzyża, które wkroczyłyby na obszary znajdujące się pod kontrolą naszych sił w celu wykonania porozumienia rozejmowego.

MARSZAŁEK KIM IR SEN
Dowódca Naczelny Koreańskiej Armii Ludowej
PENG TEH - HUI
Dowódca Chińskich Ochotników Ludowych

Komunikat delegacji koreańsko-chińskiej

PEKIN, 27. 7.
Delegacja koreańsko-chińska, która brała udział w rokowaniach rozejmowych w Panmunjongu, ogłosiła dnia 27 bm. komunikat następującej treści:

Porozumienie w sprawie rozejmu w Korei i tymczasowe porozumienie dodatkowe do porozumienia rozejmowego, zostały formalnie podpisane w Panmunjongu dnia 27 lipca br. o godzinie 10 rano czasu koreańskiego przez generała Nam Ira, szefa delegacji koreańsko-chińskiej, i generała Williama Harrisona, szefa delegacji strony przeciwniej. Kopie porozumienia w odpowiednich językach przekazano oddzielnie do podpisu marszałkowi Kim Ir Senowi, dowódcy naczelnemu koreańskiej armii ludowej i generałowi Peng Teh-hui'owi, dowódcy chińskich ochotników ludowych, oraz generałowi Markowi Clarkowi, naczelnemu dowódcy wojsk NZ.

W myśl porozumienia zawartego między obiema stronami, wszystkie siły zbrojne, znajdujące się pod kontrolą każdej ze stron, włączając w to wszystkie jednostki i personel sił lądowych, morskich i powietrznych, zaprzestają całkowicie wszelkich działań wojennych w 12 godzin po podpisaniu porozumienia przez szefów delegacji obu stron, tj. 27 lipca o godzinie 10 wieczorem czasu koreańskiego. Wszystkie inne postanowienia porozumienia rozejmowego oraz załącznik do niego, jak również tymczasowe porozumienie dodatkowe do porozumienia rozejmowego wejdą, bez wyjątku, w życie jednocześnie z zaprzestaniem działań wojennych.

Porozumienie rozejmowe zastrzega wyraźnie, że dowódcy obu stron muszą podjąć wszelkie niezbędne kroki w stosunku do sił zbrojnych, będących pod ich dowództwem, by zapewnić całkowite poszanowanie wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego przez podległy im personel ich wojsk. Artykuły i paragrafy.

17 sierpnia
— sesja ONZ

Jak podają agencje zachodnie, na 17 sierpnia br. zwołana została sesja Organizacji Narodów Zjednoczonych, poświęcona sprawie koreańskiej.

**Rząd ZSRR wyraża gotowość
udzielenia pomocy narodowi koreańskiemu
w zabliznianiu ran zadanych wojną**
Depesza przewodniczącego
Rady Ministrów ZSRR
— G. M. Malenkowa

MOSKWA, 27. 7.
Agencja TASS podaje następujący tekst depeszy przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR, G. Malenkowa, do Kim Ir Sena.

Do Przewodniczącego Rady Ministrów
Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej
Towarzysza Kim Ir Sena.

Wiadomość o podpisaniu rozejmu wywoła głębokie zadowolenie całego narodu radzieckiego, który uważa pomyślne zakończenie rokowań rozejmowych za wielkie zwycięstwo narodu koreańskiego i chińskich ochotników ludowych.

Porozumienie w sprawie rozejmu w Korei jest jednocześnie wielkim zwycięstwem całego obozu pokoju i demokracji.

Z chwilą zakończenia wojny przed narodem koreańskim stają zadania przywrócenia jednoci narodowej państwa koreańskiego i równocześnie zadania odbudowy gospodarki narodowej, zdewastowanej przez wojnę, narzuconą narodowi koreańskiemu.

Rząd ZSRR życzy rządowi Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej sukcesów w rozwiązywaniu tych wielkich i niecierpliwych zadań oraz wyraża gotowość udzielenia narodowi koreańskiemu, który tyle wycierpiał, wszelkiej możliwej pomocy w organizowaniu pokojowego życia i zabliznianiu ciężkich ran, zadanych przez krwawą wojnę, prowadzoną w obronie wolności i niezawisłości ojczyzny.

Przewodniczący Rady Ministrów ZSRR
G. MALENKOW
Moskwa, dnia 27 lipca 1953 r.

**Polska uczyni wszystko
aby przyczynić się
do szybkiej i skutecznej
realizacji rozejmu w Korei**
Oświadczenie min. Skrzyszewskiego

WARSZAWA, 27. 7.
DNIA 27 LIPCA BR. MINISTER SPRAW ZAGRANICZNYCH PRL, STANISŁAW SKRZYSZEWSKI, PRZYJĄŁ AMBASADORA KOREAŃSKIEJ REPUBLIKI LUDOWO-DEMOKRATYCZNEJ, COJ IRA I PROSIŁ GO O PRZEKAZANIE RZĄDOWI I NARODOWI KOREAŃSKIEMU WYRAZÓW ŻYWEJ RADOŚCI RZĄDU I NARODU POLSKIEGO Z POWODU PODPISANIA DNIA 27 BM. POROZUMIENIA ROZEJMOWEGO W KOREI.

Równocześnie minister Skrzyszewski oświadczył, że Polska ożywiona niezmierzonym pragnieniem pokoju, któremu rząd PRL niejednokrotnie dawał wyraz, uczyni wszystko ze swej strony, by przyczynić się do szybkiej i skutecznej realizacji rozejmu w Korei, wnosząc w ten sposób swój wkład do sprawy utrwalenia pokoju na Dalekim Wschodzie i na całym świecie.

Analogiczne oświadczenie dla rządu i narodu chińskiego złożył minister Skrzyszewski chargé d'affaires Chińskiej Republiki Ludowej, Yang Tsi-liang.

Ambasador Coj Ir i chargé d'affaires Yang Tsi-liang w serdecznych słowach wyrazili swe podziękowanie dla narodu i rządu polskiego, dodając, że oświadczenie — przekażą swoim rządowi.

Panmunjong. Tu toczyły się rokowania o rozejm w Korei.
NA ZDJĘCIU: żołnierz koreańskiej armii ludowej pełni służbę przy baraku, w którym spotykały się delegacje obu stron.

Przeciwko wspólnemu wrogowi walczyli ramię przy ramieniu żołnierze koreańscy i ochotnicy chińscy.
NA ZDJĘCIU: członkowie chińskiego zespołu tanecznego w czasie występu dla żołnierzy, walczących na Korei.

TEKST

porozumienia rozejmowego

(Streszczenie)

PEKIN, 27.7. AGENCJA NOWYCH CHIN PODAJE NASTĘPUJĄCE STRESZCZENIE POROZUMIENIA W SPRAWIE ROZEJMU W KOREI.

Porozumienie w sprawie rozejmu w Korei składa się z trzech części: 1) wstępu 2) pięciu artykułów dotyczących warunków rozejmu; 3) aneksu, który zawiera pełny tekst porozumienia w sprawie „linii demarkacyjnej” oraz 5 map wskazujących wojenską linię demarkacyjną, strefę zdemilitaryzowaną, 10 portów wejściowych, główne linie komunikacyjne oraz ujęcie rzeki Han i wyspy przybrzeżne.

We wstępie porozumienia rozejmowego sygnalizuje się, że w celu położenia kresu konfliktowi koreańskiemu, który powoduje ogromne cierpienia i przelanie krwi obu stron, oraz w celu zapewnienia całkowitego zaprzestania działań wojennych i wszelkich zbrojnych wystąpień w Korei aż do ostatecznego pokonania uregulowania kwestii koreańskiej, postanawiają zgodnie, że przyjmują i uznają za wiążące dla siebie warunki i postanowienia rozejmu przewidziane w artykułach i paragrafach niniejszego porozumienia.

Porozumienie składa się z pięciu artykułów. Artykuł 1 dotyczy wojenskiej linii demarkacyjnej i strefy zdemilitaryzowanej. Przewiduje on, że ustali się wojenska linia demarkacyjna i że obie strony wycofają swe oddziały o 2 km od tej linii. W ten sposób powstanie strefa zdemilitaryzowana jako strefa buforowa między siłami zbrojnymi stron walczących, aby zapobiec incydentom, które mogłyby doprowadzić do wznowienia działań wojennych.

Zadna strona nie dopuści się żadnych aktów wrogości na obszarze strefy zdemilitaryzowanej, z tej strefy lub przeciwko niej.

Zadna strona nie będzie miała prawa przekroczenia wojenskiej linii demarkacyjnej bez specjalnego zezwolenia wydanego przez wojenską komisję rozejmową. Zadna osoba wojskowa lub cywilna znajdująca się w strefie zdemilitaryzowanej nie będzie miała prawa wkroczenia na terytorium, którejkolwiek ze stron bez specjalnego zezwolenia wydanego przez dowódcę sprawującego władzę na tym terytorium, na które dana osoba pragnie wkroczyć. Zadna osoba wojskowa lub cywilna nie będzie miała prawa wkroczenia do strefy zdemilitaryzowanej, z wyjątkiem osób mających sprawować funkcje związane z administracją cywilną i niesieniem pomocy oraz osób, które otrzymają specjalne zezwolenie wydane przez wojenską komisję rozejmową.

Odpowiedzialność za administrację cywilną i organizację pomocy w tej części strefy zdemilitaryzowanej, która leży na północ od wojenskiej linii demarkacyjnej, spoczywać będzie łącznie na dowódcy naczelnym koreańskiej armii ludowej i dowódcy chińskich ochotników ludowych.

Odpowiedzialność za administrację cywilną i organizację pomocy w tej części strefy zdemilitaryzowanej, która leży na południe od wojenskiej linii demarkacyjnej, spoczywać będzie łącznie na dowódcy naczelnym koreańskiej armii ludowej i dowódcy chińskich ochotników ludowych.

Odpowiedzialność za administrację cywilną i organizację pomocy w tej części strefy zdemilitaryzowanej, która leży na południe od wojenskiej linii demarkacyjnej, spoczywać będzie łącznie na dowódcy naczelnym koreańskiej armii ludowej i dowódcy chińskich ochotników ludowych.

Odpowiedzialność za administrację cywilną i organizację pomocy w tej części strefy zdemilitaryzowanej, która leży na południe od wojenskiej linii demarkacyjnej, spoczywać będzie łącznie na dowódcy naczelnym koreańskiej armii ludowej i dowódcy chińskich ochotników ludowych.

Odpowiedzialność za administrację cywilną i organizację pomocy w tej części strefy zdemilitaryzowanej, która leży na południe od wojenskiej linii demarkacyjnej, spoczywać będzie łącznie na dowódcy naczelnym koreańskiej armii ludowej i dowódcy chińskich ochotników ludowych.

Odpowiedzialność za administrację cywilną i organizację pomocy w tej części strefy zdemilitaryzowanej, która leży na południe od wojenskiej linii demarkacyjnej, spoczywać będzie łącznie na dowódcy naczelnym koreańskiej armii ludowej i dowódcy chińskich ochotników ludowych.

Odpowiedzialność za administrację cywilną i organizację pomocy w tej części strefy zdemilitaryzowanej, która leży na południe od wojenskiej linii demarkacyjnej, spoczywać będzie łącznie na dowódcy naczelnym koreańskiej armii ludowej i dowódcy chińskich ochotników ludowych.

Artykuł 2 przewiduje konkretne kroki, które mają być podjęte dla przerwania ognia i wycofania rozejmu. Składa się on z trzech części:

A) POSTANOWIENIA OGÓLNE

Obie strony wydadzą i wprowadzą w życie rozkaz natychmiastowego zaprzestania wszelkich działań wojennych w Korei przez wszystkie pozostające pod ich kontrolą siły zbrojne, włączając w to wszystkie jednostki i cały personel sił lądowych, morskich i powietrznych, w 12 godzin po podpisaniu niniejszego rozejmu.

W ciągu 72 godzin po wejściu w życie rozejmu obie strony wycofają wszystkie swe siły wojskowe, zapasy i sprzęt ze strefy zdemilitaryzowanej. Wszystkie umocnienia, pola minowe, zasieki z drutów kolczastych i inne przeszkody zostaną usunięte ze strefy zdemilitaryzowanej pod kierownictwem i nadzorem wojenskiej komisji rozejmowej w ciągu 45 dni od zakończenia okresu 72 godzin.

W ciągu dziesięciu dni od wejścia w życie rozejmu obie strony wycofają wszystkie swe siły zbrojne, zapasy i sprzęt z zaplecza oraz koreańskich wysp przybrzeżnych i wód terytorialnych drugiej strony. Jeśli te siły zbrojne nie zostaną wycofane w ciągu określonego czasu i jeśli nie będzie wspólnej ustalonej i uzasadnionej przyczyny zwłoki, strona przeciwna będzie miała prawo podjęcia wszelkiej akcji, która ma na celu zapewnienie bezpieczeństwa i porządku.

Obie strony zaprzestają wprowadzania do Korei pocisków wojennych. Jednakże nie zabrania się dostawom w stosunku jeden do jednego, pod warunkiem jednak, że w ciągu miesiąca kalendarzowego żadna ze stron nie będzie mogła wprowadzić do Korei więcej niż 35.000 osób, pełniących służbę wojskową.

Obie strony zaprzestają wprowadzania do Korei dodatkowych samolotów bojowych, pojazdów pancernych, broni i amunicji. Jednakże samoloty, pojazdy pancerny, broń i amunicja, które zostały zniesione, uszkodzone lub zużyte w czasie trwania rozejmu, mogą być wymieniane w stosunku jeden do jednego tej samej zdolności bojowej i tego samego typu.

Personel oraz samoloty bojowe, pojazdy pancerny, broń i amunicja, które mają być wprowadzone i wymienione, mogą być wprowadzane do Korei i wywożone z Korei tylko przez 10 wskazanych w porozumieniu portów. Meldunki dotyczące punktów wwozu i wywozu z Korei personelu wojskowego podlegającego wymianie oraz liczby osób przybywających do takich punktów lub opuszczających je, jak również meldunki dotyczące każdego transportu samolotów bojowych, pojazdów pancernych, broni i amunicji, które mają być wprowadzone do Korei w celu wymiany, oraz oświadczenia w sprawie ich rozmieszczenia przekazywane będą przez obie strony wojenskiej komisji rozejmowej i komisji nadzorczej państw neutralnych.

Obie strony zapewnią, że personel pozostający pod ich dowództwem, który pogwałci którykolwiek z punktów porozumienia rozejmowego, zostanie właściwie ukarany.

Obie strony zapewnią wojenskiej komisji rozejmowej, komisji nadzorczej państw neutralnych oraz ich organom całkowitą ochronę i wszelką możliwą pomoc, jak również współpracę w ich działalności oraz zapewnią konieczną swobodę i ułatwienia całego ich personelowi.

Porozumienie rozejmowe będzie dotyczyło wszystkich sił lądowych, morskich i powietrznych pozostających pod kontrolą wojskową każdej ze stron. Siły te będą respektowały strefę zdemilitaryzowaną oraz terytorium Korei pozostające pod kontrolą wojskową strony przeciwnej, w tym obszar przybrzeżny oraz obszar powietrzny ponad strefą zdemilitaryzowaną i ponad terytorium Korei pozostającym pod kontrolą wojskową strony przeciwnej, jak i ponad wodami przybrzeżnymi.

Odpowiedzialność za stosowanie i wprowadzenie w życie

warunków i postanowień porozumienia rozejmowego spoczywa na dowódcach obu stron. Dowódcy obu stron zastosują w swoim zakresie wszelkie środki i sposoby postępowania niezbędne dla zapewnienia całkowitego przestrzegania wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego przez wszystkie części składowe podległych im sił zbrojnych.

B) WOJSKOWA KOMISJA ROZEJMOWA

Ta część porozumienia przewiduje, że w skład wojenskiej komisji rozejmowej wejdzie po pięciu wyższych oficerów, mianowanych przez każdą ze stron. Początkowo wojenska komisja rozejmowa będzie miała do dyspozycji 10 mieszanych grup obserwatorów. Każda grupa składać się będzie z 4 do 6 oficerów liniowych, przy czym połowa z nich mianowana będzie przez stronę koreańsko-chińską, a połowa — przez dowództwo Narodów Zjednoczonych.

Głównym zadaniem wojenskiej komisji rozejmowej jest nadzór nad wykonaniem porozumienia rozejmowego i regulowanie w drodze rokowań wszelkich naruszeń porozumienia rozejmowego. Wojenska komisja rozejmowa mieć będzie swą kwaterę główną w pobliżu Panmunjonu i działać będzie kolegialnie bez przewoźniczego.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

Wojenska komisja rozejmowa będzie też główny jej członek z ramienia każdej ze stron ma prawo wysłania mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednocześnie nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojenską komisję rozejmową.

nych grup państw neutralnych w 5 portach, położonych na obszarach pozostających pod kontrolą wojskową dowództwa NZ, a mianowicie w Incheon, Tegu, Pusan, Kunsan, Pongdo. Ponadto komisja nadzorcza utworzy 10 lotnych, inspekcyjnych grup państw neutralnych jako rezerwy, stacjonujące w bezpośrednim sąsiedztwie z jej kwaterą główną. Co najwyżej połowa lotnych inspekcyjnych grup państw neutralnych może być włączona jednocześnie w teren, zgodnie z życzeniem głównego przedstawiciela wojenskiej komisji rozejmowej.

Misję swą komisja nadzorcza państw neutralnych wykonywać będzie za pośrednictwem swoich członków i inspekcyjnych grup państw neutralnych. Misja ta obejmie nadzór i inspekcję nad luzowaniem personelu wojskowego i nad wymianą samolotów bojowych, pojazdów pancernych, broni i amunicji przez obie strony w okresie trwania porozumienia rozejmowego w portach wejściowych, jako też specjalne obserwacje i inspekcje w punktach położonych poza strefą zdemilitaryzowaną, z których zasygnalizowano pogwałcenie porozumienia rozejmowego.

Przerwa w posiedzeniach na czas nieprzekraczający 7 dni może być uzgodniona przez członków komisji nadzorczej państw neutralnych, z tym jednak, że posiedzenia należy wznowić na każde żądanie któregośkolwiek członka komisji, zgłoszone na 24 godziny z góry.

Exemplarze sprawozdań ze wszystkich spotkań komisji nadzorczej państw neutralnych oraz sprawozdań grup inspekcyjnych dotyczące wypadków ich obserwacji, inspekcji, nadzoru i badań powinny być nadsyłane jak najszybciej przekazywane wojenskiej komisji rozejmowej.

Komisja nadzorcza państw neutralnych może przedstawiać zażalenia wojenskiej komisji rozejmowej w sprawie poprawek lub uzupełnień do porozumienia rozejmowego. Tego rodzaju zażalenia zmiany powinny w zasadzie zmierzać do zapewnienia skutecznego wykonania rozejmu.

Artykuł 3 porozumienia rozejmowego dotyczy jeńców wojennych. Artykuł ten przewiduje, że zwalnianie i repatriowanie wszystkich jeńców wojennych, znajdujących się pod strażą każdej ze stron w chwili wejścia w życie porozumienia rozejmowego, powinno być dokonywane zgodnie z następującymi postanowieniami.

W ciągu 60 dni po wejściu w życie porozumienia każda strona powinna — nie czyniąc żadnych przeszkód — bezopiecznie repatriować grupami wszystkich jeńców wojennych, znajdujących się w jej ręku, którzy domagają się repatriacji. Każda ze stron zwolni wszystkich pozostałych jeńców wojennych, którzy nie będą bezpośrednio repatriowani, spod swej kontroli wojskowej i spod strazy oraz przekazać ich do dyspozycji komisji repatriacyjnej państw neutralnych, zgodnie z postanowieniami dotyczącymi uprawnień tej komisji.

Każda ze stron gwarantuje, że nie użyje do działań wojennych w konflikcie koreańskim żadnego jeńcy wojennego zwolnionego lub repatriowanego. Wszyscy chorzy i ranni jeńcy wojenni domagający się repatriacji będą repatriowani w pierwszej kolejności. Panmunjon wyznacza jako miejsce, do którego jeńcy wojenni zostaną przewiezieni i gdzie będą oni przyjmowani przez obie strony. Jeśli zajdzie konieczność, można będzie wyznaczyć dodatkowe miejscowości w strefie zdemilitaryzowanej dla zgromadzenia i przekazywania jeńców wojennych.

Powołuje się komitet do spraw repatriacji jeńców wojennych. W skład tego komitetu wejdzie 6 oficerów liniowych, po 3 z każdej strony. Komitet ten, pod ogólnym nadzorem i kierownictwem komisji rozejmowej, będzie odpowiedzialny za koordynowanie konkretnych planów obu stron w dziedzinie repatriacji jeńców wojennych i za nadzór nad wykonaniem przez obie strony wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego dotyczących repatriacji jeńców wojennych.

Niezależnie od wejścia w życie porozumienia rozejmowego utworzona zostanie 3 mieszane grupy Czerwonego Krzyża, w skład których wejdą przedstawiciele Czerwonego Krzyża Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i przedstawiciele Czerwonego Krzyża Chińskiej Republiki Ludowej z jednej strony oraz

z drugiej strony — przedstawiciele krajowych товариств Czerwonego Krzyża państw, których siły zbrojne wchodziły w skład wojsk NZ.

Mieszane grupy Czerwonego Krzyża udzielać będą pomocy w przewożeniu i przyjmowaniu jeńców wojennych w punkcie (punktach) przekazywania jeńców wojennych oraz w odwiedzaniu jeńców wojennych w drodze z obozów jeńców wojennych do punktu (punktów) przekazywania jeńców wojennych. Jedną grupą składającą się z 20 członków, a mianowicie po 10 przedstawicieli Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, pomoce w przewożeniu i przyjmowaniu jeńców wojennych przez obie strony w punkcie (punktach) przekazywania jeńców wojennych. Przewodnictwo grupy pełnić będą, zmieniając się co dzień, przedstawiciele товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

z drugiej strony — przedstawiciele krajowych товариств Czerwonego Krzyża państw, których siły zbrojne wchodziły w skład wojsk NZ.

Mieszane grupy Czerwonego Krzyża udzielać będą pomocy w przewożeniu i przyjmowaniu jeńców wojennych w punkcie (punktach) przekazywania jeńców wojennych oraz w odwiedzaniu jeńców wojennych w drodze z obozów jeńców wojennych do punktu (punktów) przekazywania jeńców wojennych. Jedną grupą składającą się z 20 członków, a mianowicie po 10 przedstawicieli Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, pomoce w przewożeniu i przyjmowaniu jeńców wojennych przez obie strony w punkcie (punktach) przekazywania jeńców wojennych. Przewodnictwo grupy pełnić będą, zmieniając się co dzień, przedstawiciele товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

Grupa ta przewodniczyć będzie przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli товариств Czerwonego Krzyża z każdej ze stron, odwiedzając jeńców jeńców administrowanych przez stronę koreańsko-chińską.

rokwali sprawy wycofania wszystkich obcych sił zbrojnych z Korei, pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej itd.

Artykuł 5 porozumienia rozejmowego zawiera postanowienia różne. Artykuł ten przewiduje, że poprawki i uzupełnienia do porozumienia rozejmowego muszą być uzgodnione przez głównodowodzących obu stron. Artykuły i paragrafy porozumienia rozejmowego pozostaną w mocy, póki nie zostaną zastąpione bądź to przez poprawki i uzupełnienia możliwe do przyjęcia dla obu stron, bądź też przez postanowienia zawarte w odpowiednim porozumieniu w sprawie pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej na szczeblu politycznym między obu stronami.

Wszystkie postanowienia porozumienia rozejmowego, oprócz postanowień dotyczących zaprzestania działań wojennych w ciągu 12 godzin od podpisania porozumienia, wejdą w życie 27 lipca 1953 r., o godz. 22.00 czasu koreańskiego.

W dyskusji zabierali głos przedstawiciele młodzieży 31 krajów.

Potężna burza oklasków i owacji wywołuje wystąpienie delegata młodzieży radzieckiej, Aleksandra Szepina, który mówi o osiągnięciach młodzieży kraju zwycięskiego socjalizmu, o jej wysiłkach zbrojnych, o radości, twórczym życiu.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Posłowie młodzieży całego świata obradują w Bukareszcie

BUKARESZT, 27.7. Dnia 28 bm. w godzinach rannych delegaci młodzieży świata — uczestnicy III Światowego Kongresu Młodzieży w Bukareszcie — zebrał się na kolejne posiedzenie, które wypełnia dyskusja nad wygłoszonym poprzedniego dnia referatem sekretarza generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej, Jacquesa Denisa, „O działalności Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej w okresie od II Światowego Kongresu Młodzieży oraz o zadaniach młodzieży w walce o pokój i o swe prawa”.

Grupa sierot koreańskich przyjechała do Polski

Do Polski przyjechała na zaproszenie rządu PRL liczna grupa sierot koreańskich, dzieci poległych żołnierzy koreańskiej armii ludowej i ofiar wojny. Na dworcu w Warszawie dzieci witał przedstawiciel Ministerstwa Oświaty i ZG ZMP. Obecni byli również przedstawiciele ambasady KRLD w Warszawie. Zebrana na dworcu młodzież powitała serdecznie przyjeżdżających dzieci koreańskie.

W dyskusji zabierali głos przedstawiciele młodzieży 31 krajów.

Potężna burza oklasków i owacji wywołuje wystąpienie delegata młodzieży radzieckiej, Aleksandra Szepina, który mówi o osiągnięciach młodzieży kraju zwycięskiego socjalizmu, o jej wysiłkach zbrojnych, o radości, twórczym życiu.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Serdce wita uczestników Kongresu wystąpienie przewodniczącego delegacji polskiej, Stanisława Pilawki, który szczególnie szeroko omówił możliwość zapewnienia dalszej współpracy między młodzieżą wszystkich krajów świata, niezależnie od jej rasy, poglądów politycznych, wierzzeń religijnych i położenia socjalnego.

Plenum KC SED

BERLIN, 27.7. W dnach od 24 do 26 bm. odbyło się w Berlin

Pięćdziesiąt lat Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(1903 — 1953)

Zamieszczamy poniżej dalszy ciąg tez Wydziału Propagandy i Agitacji KC KPZR oraz Instytutu Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina przy KC KPZR w związku z 50-leciem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

III. Partia komunistyczna w walce o zbudowanie socjalizmu

13 Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna zapoczątkowała nową erę w dziejach ludzkości — erę upadku kapitalizmu, erę triumfu socjalizmu i komunizmu. Zwyrodnienie rewolucji radzieckiej w Rosji znamiennym radykalnym zwrotem w losach ludzkości, w historii świata — zwrotem od starego kapitalistycznego świata do świata nowego, socjalistycznego.

Rewolucja Październikowa zadała śmiertelną ranę kapitalizmowi, podważyła i osłabiła filary imperializmu, ułatwiła walkę proletariatu międzynarodowego przeciw kapitałowi. Nasza partia komunistyczna przekształciła się z siły narodowej w międzynarodową, internacjonalistyczną, w „brigadę szturmową” światowego ruchu rewolucyjnego i robotniczego. Z chwilą ustanowienia dyktatury proletariatu, przed partią komunistyczną jako partią rządzącą stały się zadania zbudowania i obrony pierwszego na świecie socjalistycznego państwa robotników i chłopów.

Wódz partii komunistycznej, szef rządu radzieckiego Włodzimierz Lenin, opracował oparty na naukowych podstawach program przekształcenia zacołanej gospodarki Rosji w produkującą potężne moce socjalistyczne. Program ten przewidywał socjalistyczne uprzemysłowienie kraju, jak największy rozwój przemysłu ciężkiego, elektryfikację całej gospodarki narodowej, wcielenie w życie spójnego planu przeobrażenia rolnictwa kraju na zasadach socjalistycznych, dokonanie rewolucji kulturalnej.

Przezwyciężając ogromne trudności — chaos gospodarczy i głód, odparując wszelkie ataki obcych interwencji (zw. „wyprawy” czarnysta państwa” — „przebiegi” Rosji Radzieckiej) i buntów kontrrewolucyjnych wewnętrznych, partia komunistyczna doprowadziła narody naszego kraju do całkowitego zwycięstwa nad interwentami i biagwardystami.

Historia nie zapomni nigdy bezgranicznego bohaterstwa, jakie przejawili robotnicy i chłopcy w latach interwencji i wojny domowej, broniąc swej młodej Republiki Radzieckiej.

Ani głód i rozpręczenie, ani brak paliwa, odzieży i ubiwa, ani epidemie tyfusu i inne plagi, ani bunt kulaków, które organizowali agenci drapieżców imperialistycznych, marnych o podzielenie Rosji i o przekształceniu jej w kolonię mocarstw imperialistycznych — nie mogło złamać niezachwianej woli mas pracujących naszego kraju, woli pokonania klas wrogiących, budowy nowego, socjalistycznego życia.

W najtrudniejszej dla młodej Republiki Radzieckiej chwili, w kwietniu 1919 roku, Lenin z największym przekonaniem i przenikliwością mówił:

„Nigdy nie zostanie zwyciężony naród, w którym robotnicy i chłopcy w większości swej świadomości sobie, odzuli i przekłonił się, że bronią swej własnej radzieckiej władzy — władzy ludu pracującego, że bronią sprawy, której zwycięstwo zapewni im i ich dzieciom możliwość korzystania ze wszystkich dobrodziejstw kultury, ze wszystkich dzieł pracy ludzkiej”.

Historia dowiodła, jak głęboką słuszość miał Lenin.

Po obaleniu dyktatury proletariatu w walkach z kontrrewolucją zewnętrzną i wewnętrzną, po rozgromieniu obcych interwencji i biagwardystów, partia rozwinęła gigantyczne budownictwo na gruncie nowej polityki ekonomicznej, skoncentrowała nieprzebrane siły twórcze ludu na realizacji leninowskiego planu budowy socjalizmu. Pod przewodem partii komunistycznej mas pracujące naszego kraju pierwsze wstąpiły na nieznaną dotąd szlak budowy socjalizmu, torując całej ludzkości drogę do wolnego i szczęśliwego życia.

14 Gdy dobiegała końca bohaterska praca partii i klasy robotniczej nad odbudową gospodarki narodowej, w całym swym ogromie stała się sprawą perspektyw rozwoju naszego kraju.

Jeśli w okresie II Zjazdu partii bolszewicy walczyli, przeciwko mienszewikom o zwycięstwo linii rewolucyjnej w ruchu robotniczym, to obecnie, w warunkach zwycięskiej dyktatury proletariatu, wyłoniła się sprawa losów socjalizmu w ZSRR. Wyrzucił mienszewickie, wrogowie partii i narodu — trockiści, bucharinowcy, nacjonalistyczni burżuazyjni — zajęli pozycję kapitałową. Usiłowali oni sprowadzić partię i kraj z drogi leninowskiej na drogę likwidacji zwycięstwa rewolucji proletariackiej, na drogę odbudowy kapitalizmu. Partia komunistyczna pod kierownictwem Komitetu Centralnego, z wielkim kontynuatoresm dzieła Lenina — Józefem Stalinem na czele, rozgromiła zdradców i kapitałistów, obroniła leninizm i podjęła zdecydowanie drogę budowy socjalizmu w naszym kraju. Partia komunistyczna opierała się przy tym na obiektywnych prawach ekonomicznego rozwoju społeczeństwa, uwzględniała aktualne potrzeby rozwoju materialnego życia społeczeństwa, interesy narodu. Partia brała za punkt wyjścia leninowską tezę, że w kraju naszym jest pod dostatkiem wszystkiego, czego potrzeba do zbudowania społeczeństwa w pełni socjalistycznego.

15 W latach pięciolatek przedwojennych naród radziecki pomyślnie realizował opracowany przez partię plan socjalistycznego uprzemysłowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa. W rezultacie realizacji tego planu nasza ojczyzna dokonała gigantycznego skoku naprzód, przekształciła się z zacofanego kraju rolniczego w potężne przemysłowo-kolchozowe mocarstwo socjalistyczne.

W kraju naszym zlikwidowano ostatecznie klasy wyzyskujące, zniesiono na zawsze wyzysk człowieka przez człowieka. Naród radziecki, kierowany przez partię komunistyczną, jako pierwszy w dziejach zbudował nowy ustroj społeczny — socjalizm. Zwycięstwo socjalizmu zlikwidowało bezrobocie i przyniosło ludowi gruntowną poprawę sytuacji materialnej, stworzyło niezbędne warunki dla dostojnego i kulturalnego życia mas pracujących. W kraju dokonano prawdziwej rewolucji kulturalnej. Kierując się leninowsko-stalinowską polityką narodowościową, partia komunistyczna wyzwoliła narody Rosji z wielowiekowego ucisku socjalnego i narodowego, doprowadziła do przezwyciężenia zacofania ekonomicznego i kulturalnego ciemnoty dawniej ludów, zespoliła wszystkie narody naszej ojczyzny w jedną bratnią rodzinę, stworzyła potężne wielonarodowe państwo socjalistyczne — Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Na gruncie zwycięstwa socjalizmu rozwinęły się i ogólniejsze siły napędowe społeczeństwa radzieckiego, jak jednolite moralno-polityczne, przyjaźń narodów ZSRR, patriotyzm radziecki.

Epokowe zwycięstwa narodu radzieckiego utrwalone zostały w konstytucji ZSRR — konstytucji zwycięskiego socjalizmu i rozwiniętej demokracji socjalistycznej. XVIII Zjazd Partii Komunistycznej (1939) nakreślił program dalszego marszu społeczeństwa radzieckiego drogą doprowadzenia do końca budowy społeczeństwa socjalistycznego i stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu. Zbudowanie socjalizmu w ZSRR — to wynik wykonania wskazań Lenina, wynik wielkiej organizatorskiej i kierowniczej działalności partii komunistycznej, jej mądrego kierownictwa, wynik bohaterskiej pracy robotników, chłopów, inteligencji, jednomyślnie popierających politykę partii.

Nasza partia zwyciężyła i zwycięża dzięki swej wierności leninizmowi. Uczy ona nasze kadry, wszystkich komunistów, aby wytrwale opierali teorię rewolucyjną, aby konsekwentnie realizowali opracowane przez Lenina normy życia partyjnego, bolszewickie zasady kierownictwa partyjnego. W swym przemówieniu z dnia 22 kwietnia 1941 roku J. W. Stalin mówił o wielkości Lenina i o znaczeniu wskazań leninowskich: „To on, Lenin, na-

uczył nas pracować tak, jak powinniśmy pracować bolszewicy, pracować nie zając strachu i nie cofając się przed żadnymi trudnościami”.

16 Jednym z najważniejszych sprawdzianów siły i żywotności naszego ustroju społecznego i państwowego była Wielka Wojna Narodowa Związku Radzieckiego. W dniach wojny partia była promotorem i organizatorem ogólnonarodowej walki przeciwko najeźdźcom faszystowskim. Dzięki swej pracy organizatorskiej partia skierowała ku wspólnemu celowi wszystkie siły ludzi radzieckich, podporządkowała wszystkie siły i środki kraju sprawie rozgromienia wroga. Partia mobilizowała klasę robotniczą, chłopstwo, inteligencję do ofiarnego pokonywania trudności, budziła potężny entuzjazm pracy, oddała gospodarkę narodową w służbę frontowi, przekształciła kraj w jeden zwarty obóz bojowy. W latach wojny partia komunistyczna jeszcze bardziej zespoliła się z narodem, jeszcze ściślej związała się z szerokimi masami ludu pracy.

W dniach najcięższych prób wojennych, pokonując najpoważniejsze trudności i przeszkody na drodze do zwycięstwa, partia znów dowiodła, że jest jednolitą bojową organizacją nie zającą wahań i rozbieżności w swych szeregach.

Rozgromiwszy agresorów faszystowskich, naród radziecki, waleczna Armia Radziecka, pod przewodem okrytej chwałą partii komunistycznej, obroniła wolność i niezawisłość ojczyzny, wywabiła narody Europy i Azji od grzyby niewoli faszystowskiej. W wyniku zwycięstwa socjalizmu nad faszysmem w drugiej wojnie światowej wyrosły i okrzepły siły socjalizmu i demokracji, osłabły pozycje imperializmu i reakcji. Od systemu kapitalizmu odpadł szereg krajów Europy i Azji, w których ustalił się ustroj ludowo-demokratyczny. Ogromnym zwycięstwem sprawy socjalizmu i demokracji był triumf rewolucji ludowej w Chinach i utworzenie Chińskiej Republiki Ludowej. Niezmienne wzmacniały się i okrzepły pozycje Związku Radzieckiego, poważnie wzrosł jego autorytet i jego wpływ na cały rozwój wydarzeń międzynarodowych.

17 W latach powojennych naród radziecki musiał dokonać ogromnych wysiłków, aby zaleczyć ciężkie rany wojenne i zlikwidować następstwa wojny. Masę pracującą naszego kraju, natchnioną i organizowaną przez partię komunistyczną, w niebawmie krótkim czasie odbudowały gospodarkę narodową, podnieśli poziom życia, zwyciężyli gwałtownie rosnące potrzeby ekonomiczne i kulturalne. Dzięki polityce partii komunistycznej, dzięki polityce pokoju jest polityką jedynie słuszną, odpowiadającą żywotnym interesom narodu radzieckiego i wszystkich innych miłujących pokój narodów.

W całej swej polityce zagranicznej nasza partia kieruje się leninowskim wskazaniem o możliwości długotrwałego współistnienia i pokojowej rywalizacji dwóch systemów — socjalistycznego i kapitalistycznego. Po rozgromieniu głównych sił interwencji Lenin wskazywał: „Wyzwalaliśmy sobie warunki, w których możemy istnieć obok mocarstw kapitalistycznych, zmuszonych obecnie do nawiązywania z nami stosunków handlowych... Mamy nie tylko chwilę wytchnienia — mamy nowy okres, kiedy podstawy naszej egzystencji międzynarodowej w sieci państw kapitalistycznych zostały wywalcone”.

Lenin wówczas już mówił o gospodarzom zainteresowanym szeregiem krajów burżuazyjnych w wymianie handlowej z Rosją Radziecką: „Kraje burżuazyjne potrzebują handlu z Rosją: wiedzą one, że bez takich czy innych form wzajemnych stosunków handlowych rozpręczenie u nich będzie postępowało — podobnie jak dotychczas. Pomimo ich przewszpaniały zwycięstw, pomimo całej bezgranicznej chętności, jaka bije z ich gazet i telegramów na całym świecie, ich ekonomika rozkłada się...”

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego nieugięcie kierowała się i kieruje tymi tezami Lenina.

Jesteśmy za długotrwałym współistnieniem i pokojową rywalizacją dwóch systemów, ponieważ jesteśmy niezmienne przekonani o przewadze socjalistycznego systemu gospodarki, ustroju socjalistycznego, jesteśmy niezmienne pewni swych sił wewnętrznych i nieustannie rosnących sił całego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu. Jednocześnie nie wolno nie brać pod uwagę faktu, że w obozie imperializmu, rozdzieranym przez sprzeczności, coraz większy staje się brak stabilizacji w gospodarce oraz w polityce kół rządzących, dochodzący aż do strachu przed pokojem, strachu przed pokojową rywalizacją dwóch systemów, do utraty wiary w dalszą trwałość syste-

ekonomiki socjalistycznej. Przemysł lekki i spożywczy ZSRR jest w stanie zaspokajać rosnące potrzeby mas pracujących miast i wsi. Nasze socwozy i kolchozy wyposażone we współczesną produkującą technikę mają możliwość w szybkim tempie zwiększać plony wszystkich roślin uprawnych i produktywność zwierząt gospodarskich stanowiących własność społeczną.

Jednakże dotychczas nie zostały jeszcze rozwiązane pewne palące zagadnienia gospodarcze, istnieją pozostające w tyle przedsiębiorstwa, a nawet poszczególne gałęzie przemysłu, w stanie zaniedbania są jeszcze pewne kolchozy i całe okręgi rolnicze. Organizacje partyjne, radzieckie, związkowe i komsomolskie powołane są do mobilizowania i organizowania sił twórczych narodu radzieckiego w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, o wykorzystanie istniejących w przemyśle i rolnictwie rezerw i możliwości, w celu pomyślnego wykonania zadań postawionych przez XIX Zjazd partii.

20 Partia komunistyczna troszczy się nieustannie o zaspokojenie rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych mas pracujących. Troską o szczęście człowieka radzieckiego, o rozwój całego narodu radzieckiego jest najwyższym prawem dla naszej partii.

Sukcesy osiągnięte w rozwoju gospodarki socjalistycznej doprowadziły do poważnego podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu radzieckiego. Znajduje to wyraz w nieprzerwanym wzroście dochodu narodowego, systematycznym obniżaniu cen towarów masowego spożycia, w podnoszeniu realnych płac robotników i urzędników oraz dochodów chłopów. Rokrocznie państwo radzieckie zwiększa kredyty na budownictwo mieszkaniowe, na ochronę zdrowia, na oświatę. Nie znaczy to jednakże, iż można poprzestać na dotychczasowych osiągnięciach. Dlatego partia dokłada wciąż nowych starań, aby zwiększyć budownictwo mieszkań, szkół, szpitali i usprawnić organizację tego odcinka działalności.

Stała troska partii o rozwój nauki, literatury, sztuki zapewniła rozwój kultury radzieckiej, narodowej w formie, socjalistycznej w treści. Partia komunistyczna uważa za swój szczególny obowiązek nadal nieustannie podnosić dobrobyt i poziom kulturalny mas pracujących naszego kraju.

21 Również w dziedzinie polityki zagranicznej główna troska partii polega na tym, aby zapewnić narodowi radzieckiemu możliwość pokojowej pracy, utrzymać pokój i nie dopuścić do nowej wojny. Partia komunistyczna uważa, że polityka pokoju jest polityką jedynie słuszną, odpowiadającą żywotnym interesom narodu radzieckiego i wszystkich innych miłujących pokój narodów.

W całej swej polityce zagranicznej nasza partia kieruje się leninowskim wskazaniem o możliwości długotrwałego współistnienia i pokojowej rywalizacji dwóch systemów — socjalistycznego i kapitalistycznego. Po rozgromieniu głównych sił interwencji Lenin wskazywał: „Wyzwalaliśmy sobie warunki, w których możemy istnieć obok mocarstw kapitalistycznych, zmuszonych obecnie do nawiązywania z nami stosunków handlowych... Mamy nie tylko chwilę wytchnienia — mamy nowy okres, kiedy podstawy naszej egzystencji międzynarodowej w sieci państw kapitalistycznych zostały wywalcone”.

Lenin wówczas już mówił o gospodarzom zainteresowanym szeregiem krajów burżuazyjnych w wymianie handlowej z Rosją Radziecką: „Kraje burżuazyjne potrzebują handlu z Rosją: wiedzą one, że bez takich czy innych form wzajemnych stosunków handlowych rozpręczenie u nich będzie postępowało — podobnie jak dotychczas. Pomimo ich przewszpaniały zwycięstw, pomimo całej bezgranicznej chętności, jaka bije z ich gazet i telegramów na całym świecie, ich ekonomika rozkłada się...”

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego nieugięcie kierowała się i kieruje tymi tezami Lenina.

Jesteśmy za długotrwałym współistnieniem i pokojową rywalizacją dwóch systemów, ponieważ jesteśmy niezmienne przekonani o przewadze socjalistycznego systemu gospodarki, ustroju socjalistycznego, jesteśmy niezmienne pewni swych sił wewnętrznych i nieustannie rosnących sił całego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu. Jednocześnie nie wolno nie brać pod uwagę faktu, że w obozie imperializmu, rozdzieranym przez sprzeczności, coraz większy staje się brak stabilizacji w gospodarce oraz w polityce kół rządzących, dochodzący aż do strachu przed pokojem, strachu przed pokojową rywalizacją dwóch systemów, do utraty wiary w dalszą trwałość syste-

mu kapitalistycznego. Świadczą o tym niektóre wypowiedzi znanych ekonomistów europejskich i amerykańskich, którzy przyznają, że szybko i nieustannie rośnie gospodarka obozu socjalistycznego i demokratycznego i że równocześnie zaostrzają się sprzeczności, pogłębiają się trudności ekonomiczne w obozie kapitalistycznym. Okoliczności te powodują gwałtowną aktywizację reakcyjnych sił imperialistycznych, wzmożenie rozmaitych prowokacji, awantur i aktów dywersji imperialistów przeciwko obozowi socjalistycznemu i demokratycznemu. Wszystko to sprawia, że jeszcze bardziej niezbędna jest wszechstronna troska o zapewnienie należytej obrony naszej ojczyzny radzieckiej.

Jednocześnie partia uważa za swój święty obowiązek umacniać w dalszym ciągu potężny oboz pokoju, demokracji i socjalizmu, zacieśniać nadal przyjaźń i solidarność narodu radzieckiego z wielkim narodem chińskim, z masami pracującymi wszystkich krajów demokracji ludowej.

22 Nasza partia jest jedną partią w kraju. Należy do niej niepodzielnie kierownicza rola w społeczeństwie radzieckim. Sprawowanie kierownictwa przez partię komunistyczną — to decydujący warunek trwałości i niewzruszalności ustroju radzieckiego i wszystkich sukcesów naszego narodu. Równocześnie należy pamiętać, że monopolistyczne stanowisko naszej partii, w szczególności w warunkach otoczenia kapitalistycznego, zobowiązuje do wysokiej czujności rewolucyjnej wobec knołów wroga klasowego. Do partii rządzącej, jak niejednokrotnie ostrzegali Lenin, wsiągają się różni karierowicze. Nie wolno również zapominać, że wrogowie narodu, renegaci burżuazyjni, agenci imperializmu międzynarodowego przybierając zniechęcenie maskę komunistów usiłowali i będą usiłowali przenikać do szeregów partii, aby prowadzić dywersyjną, wrogą działalność. Dlatego dalsze wzmacnianie czujności rewolucyjnej komunistów i całego ludu pracującego jest ważnym zadaniem polityczno-wychowawczej pracy organizacji partyjnych.

23 Cała półwiekowa historia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego dowiodła ogromnej wagi zasad kierownictwa partyjnego i norm życia partyjnego opracowanych przez Lenina. Partia uczy skrupulatnego wprowadzania w życie tych praw budownictwa partyjnego, ścisłego przestrzegania naczelnej zasady kierownictwa partyjnego — kolegiałności kierownictwa, wprowadzania w życie wymogów Statutu partii. Konieczne jest wykorzystanie z praktyki propagandowej pracy partii niesłusznego, niemarksiistowskiego oświecenia sprawy roli jednostki w historii, wyrażającego się w propagowaniu obec duchowej marksizmu-leninizmu idealistycznej teorii kultury jednostki. Kult jednostki jest sprzeczny z zasadą kolegiałności kierownictwa, prowadzi do pomniejszenia roli partii, jej ośrodka kierowniczego, do obniżenia aktywności twórczej mas partyjnych i narodu radzieckiego i nie ma nic wspólnego z marksistowsko-leninowskim pojmowaniem ogromnego znaczenia nadającej kierunek działalności naczelnych instancji i czołowych działaczy. Partia wychodzi z założenia, że tylko doświadczenie kolektywne, kolektywna mądrość Komitetu Centralnego, opierającego się na naukowej podstawie teorii marksistowsko-leninowskiej i na szerokiej inicjatywnej kadr kierowniczych, zapewnia właściwe kierowanie partią i krajem, niewzruszoną jedność i wartość szeregów partii, pomysłową budowę komunizmu w naszym kraju.

Potężnym środkiem rozwijania demokracji wewnątrzpartyjnej i ulepszenia kierownictwa kolegiałnego w walce z niedociągaciami i chorobliwymi żywiołami jest samokrytyka, a w szczególności krytyka oddolna. Śmiało rozwijając krytykę i samokrytykę partia wymaga aktywności twórczą komunistów i wszystkich ludzi pracy, kieruje ich wysiłki ku przezwyciężeniu niedociągłości i trudności, doprowadza do ogólnego rozwoju na wszystkich odcinkach budownictwa komunistycznego.

24 Przedmiotem szczególnej troski partii jest marksistowsko-leninowskie wychowanie komunistów. Nieustanny wzrost poziomu ideowego członków i kandydatów partii — to decydujący warunek podniesienia ich czołowej roli we wszystkich dziedzinach życia, rozwijania aktywności mas pracujących. Obecnie w pracy propagandowej naszej partii bardziej niż kiedykolwiek należy usunąć doktrynarski, dogmatyczny

ny stosunek do studiowania teorii marksistowsko-leninowskiej. Wychodząc z założenia, że teoria marksistowsko-leninowska nie jest dogmatem, lecz wytyczną działalność, partia żąda od komunistów rozumienia twórczego charakteru marksizmu-leninizmu, przyswajania sobie nie poszczególnych sformułowań i cytów, lecz rzeczywistej istoty zwycięskiej, przeobrażającej świat, rewolucyjnej nauki Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina. Tego właśnie uczy nas cała historia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Zapominanie o tych tezach, lekceważący stosunek do teorii marksistowsko-leninowskiej prowadzi nieuchronnie do ciastego praktycyzmu, do zatracenia perspektywy w pracy. Nieumiejętność wiązania bieżących spraw praktycznych z podstawowymi politycznymi zadaniami partii, z jej walką o zwycięstwo komunizmu prowadzi nieuchronnie do tego, że tacy zasklepiający się w drobniaczki praktycyści ponoszą fiasko również w swej pracy politycznej.

25 W warunkach stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu ogromnego znaczenia nabiera komunistyczne wychowanie mas pracujących. Nie wolno zapominać, że w naszym społeczeństwie nie zniknęły jeszcze bynajmniej przeżytki kapitalizmu ze świadomości ludzi. Nie jesteśmy również zabezpieczeni przed przenikaniem do nas obcych poglądów, idei i nastrojów ze strony otoczenia kapitalistycznego i ze strony ludzi zarażonych przeżytkami burżuazyjnymi, w tym przeżytkami nacjonalistycznymi. Partia komunistyczna stawia zadanie znacznego podniesienia poziomu całej pracy polityczno-wychowawczej wśród mas, wychowania komunistów i całego narodu w duchu niezłomnej wiary w niezwyciężoność wielkiej sprawy komunizmu, bezgranicznego oddania partii i Ojczyźnie socjalistycznej.

Za swój święty obowiązek uważa partia wychowanie mas pracujących w duchu patriotyzmu radzieckiego i niezłomnej przyjaźni narodów ZSRR, w duchu internacjonalizmu proletariackiego i braterskiej więzi z masami pracującymi wszystkich krajów. Należy walczyć zdecydowanie z przejawami nacjonalizmu burżuazyjnego, przeciwko rozkładowi ideologii burżuazyjnej.

26 W dziedzinie polityki wewnętrznej partia uważa za jedno z najważniejszych swych zadań dalszą nieustanną troskę o maksymalne zaspokojenie stale rosnących potrzeb ludu radzieckiego. Na gruncie wzrostu gospodarki narodowej stopa życiowa ludu pracy w społeczeństwie socjalistycznym będzie nieustannie wzrastała, a ich potrzeby materialne i kulturalne zaspokajane będą coraz obficiej i wielostronniej.

W dziedzinie polityki zagranicznej partia będzie konsekwentnie kontynuowała politykę utrzymania i utrwalenia pokoju, politykę współpracy ze wszystkimi krajami i rozwijania z nimi stosunków handlowych na zasadzie przestrzegania wzajemnych interesów. Jedynie trwały pokój między narodami stwarza niezbędne warunki dla dalszego nieustannego rozwoju gospodarki socjalistycznej, dla zapewnienia szczęśliwego i dostojnego życia mas pracujących naszego kraju.

27 Potężnym narzędziem w walce o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego jest nasza partia radziecka, którego granitowe fundamenty złożył wielki Lenin. Partia komunistyczna stawia sobie za zadanie dalsze umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego, zacieśnienie sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa, przyjaźni narodów, wszechstronne umocnienie aktywnej obrony naszej Ojczyzny przed agresywnymi poczynaniami jej wrogów. Umocnianie państwa radzieckiego — to obowiązek patriotyczny i równocześnie święty obowiązek internacjonalistyczny mas pracujących naszego kraju.

IV. Partia komunistyczna — organizująca i napędowa siła społeczeństwa radzieckiego budującego komunizm

18 Partia komunistyczna pomyślnie pełni rolę wodza i organizatora mas ludowych, ponieważ stanowi bojowy związek ludzi wspólnej idei — komunistów, zespolonych jednnością poglądów, jednnością działania i dyscypliny.

Cała działalność partii komunistycznej przepełniona jest głęboką wiarą w naród, w energię rewolucyjną mas pracujących. Partia nasza wychodzi z założenia, że robotnicy i chłopcy, tworcy wszystkich dóbr w życiu — to prawdziwi twórcy historii, że „tylko ten zwycięży i utrzyma władzę, kto wierzy w naród, kto zanurzy się w źródła żywej twórczości ludowej” (Lenin). Siła partii tkwi w jej nierozdzielnej

więzi z narodem. Siła narodu tkwi w jego zespoleniu wokół partii.

Cała historia naszej partii, to marksizm-leninizm w działaniu. Kierując się teorią marksistowsko-leninowską, znajomością obiektywnych praw ekonomicznych, partia komunistyczna opracowała politykę sprawdzoną naukowo i praktycznie, odzwierciedlającą wymogi rozwoju materialnego życia społeczeństwa, podstawowe interesy narodu, wystąpiła jako promotor i organizator energii rewolucyjnej, twórczości rewolucyjnej mas. Uogólniając przebieg doświadczenia budownictwa socjalistycznego w ZSRR i współczesnego międzynarodowego ruchu wyzwolenczego, J. W. Stalin twórczo rozwinął naukę marksistowsko-leninow-

ską w zastosowaniu do nowych warunków historycznych, w wielu dziedzinach wzbogacił teorię rewolucyjną nowymi tezami.

19 Obecnie partia komunistyczna rozwija niezmienne doniosłe zadania budownictwa komunistycznego, dalszego umocnienia wielonarodowego państwa socjalistycznego, nieustannego podnoszenia materialnego i kulturalnego poziomu życia wszystkich ludzi radzieckich. Mamy wszystko niezbędne do zbudowania społeczeństwa w pełni komunistycznego. Niewyczerpane są bogactwa naturalne naszego kraju. Mamy potężny przemysł socjalistyczny, wszechstronnie rozwinięty przemysł ciężki — główną podstawę

